

Bilag.

Genpart.

Kjøbenhavns Magistrats 3die Afdeling.

Den 10de Oktober 1900.

I Skrivelse af 4de Maj 1893 til Indenrigsministeriet, hvilken i Henhold til, hvad der meddeles i det høje Ministeriums Skrivelse af 6te Februar 1894, maa antages at være tilstillet samme, ytrede Magistraten nogen Betyrning for, at de i Fattiglovens § 41 foreskrevne Straffe for Tvangshusfangers Forseelser stundom vilde vise sig virkningsløse, og bemærkede man, at man herved navnlig tænkte paa det ikke ualmindelige Tilfælde, at Tvangshusfanger uden ellers grovelig at forstyrre den Ro og Orden, der bør herske i Anstalten, nægte at arbejde, eller dog vise i høj Grad Dovenflab og Forsømmelighed.

De Betyrninger, man her udtalte, have i den siden da forløbne Tid vist sig berettigede. Saa længe Tvangsarbejdsanstaltens mandlige Belægning kun bestod af fattige — navnlig Personer, der vare indlagte i Arbejdsanstalten — som afsonede en Straf ikendt efter Fattiglovens § 41, og af Betlere og Løsgængere, inddømte af Kriminal- og Politiretten, var det ganske vist kun sjældnere, at man savnede virksomme Disciplinærstraffe. Naar Døynet er udrustet med et behørigt Fond af Taalmodighed og navnlig her igennem Fingre med, at der kun præsteres et Minimum af Arbejde, kan Stillingen med Hensyn til de nævnte Arter af Tvangshusfanger holdes nogenlunde forsvarelig. Det maa jo navnlig erindres, at de af Fangerne, der have været indlagte i Arbejdsanstalten paa Ladegaarden, ere vant til en vis Grad af Disciplin, de ere kendte med Arbejdet, som de have lært der, og omfatte det endog saa stundom med en vis Interesse, og hvad angaar Betlere og Løsgængere, da bestaa de for Størstedelen af de samme Elementer som Ladegaardens Belægning, og de af dem, der ikke høre til denne, ere ganske tilfredse ved dog en Gang at have Tag over Hovedet og nærende Kost uden at være nødsjagede til at arbejde strengt, hvorfor de kun sjældnere udsætte sig for at underkastes Cellestraf og derved at fjernes fra Selskabet med Kammerater, som passe sammen med dem.

Forholdet har derimod ganske forandret sig efter Emanationen af Lov 11te Maj 1897 indeholdende Bestemmelser om Vold mod fagesløs Person. Medens den Omstændighed, at Reglerne vedrørende Tvangsarbejdsanstalterne ere optagne i Fattigloven, har sin naturlige Forklaring deri, at disse foruden at tjene til Straffeanstalt for fattige, der have forset sig, som sagt, hovedsagelig optage netop de samme Individuer som Fattiganstalterne, saaledes i Kjøbenhavn Arbejdsanstalten paa Ladegaarden, hvis Lemmer vandre frem og tilbage mellem denne og Tvangsarbejdsanstalten, bliver Forholdet et helt andet, efter at ovennævnte Lov har gjort Tvangsarbejdsanstalten til Straffeanstalt for Personer, der slet ikke behøve at have staaet i